

spil og Noveller, der kunde sluge Tiden og døve hans Utaalmodighed. Han havde desuden følt nogen Skyhed overfor religiøse Bøger siden den Dag, da han havde maattet ydmyge sig for sine Søkende for at fuldføre Boden for sin Fortid. Den Gud, han havde lært at kende under disse Efteraarets Kampe, kunde han ikke ret forlige med det Billede af en vennesæl og altforbarmende Trøster, der havde lyst ham saa forjættelsesfuldt imøde fra de blombergske Opbyggelseskrifter. Et Par Gange kiggede han dog lidt i dem; men han følte under Læsningen den samme Skuffelse, som han havde følt allerede i Kirken under Pastor Blombergs Julepræken. Hans Tanker fandt ikke længer nogen Hvile i disse kønne og fine men saa almindelige Betragtninger over Liv og Død og Synd og Naade. Han var i sin religiøse Erkendelse vokset ud over det Udviklingstrin, hvor man tilfredsstilles af det, der bevæger Følelsen uden at opbygge Forstanden. Hans Aand vilde næres, hans Sandhedstrang mættes; men her bødes der ham Blomster for Brød. Han havde ogsaa besluttet at unde sine Tanker en midlertidig Hvile. Han var træt af den frugtesløse Søgen. Han vilde for en Tid stænge Porten til det uvejsomme Hinsidige og samle Sindet om det store Tærningekast, der skulde bestemme over hans Liv og Lykke her i Endelighedens Verden.

Han havde tidligere ikke kunnet tænke sig at fri til Inger, før han havde sin Eksamen overstaaet og havde faaet en Stilling eller dog Udsigt til en nogenlunde betrygget Fremtid. Men der var i disse Dage, hvor han utaalmodig og skinsyg ventede hendes Komme fra Time til Time, vaagnet noget af hans gamle Vovemod i ham;